

РЕШЕНИЕ

№ 8247

гр. София, 27.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 11.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **10541** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба на М. П. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 8, чрез адв. Ф. П. срещу Решение № 2153-21-286/16.09.2025 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отхвърлена жалба с вх.№ 1012-21-1027/03.09.2025 г. на М. П. срещу Разпореждане № [ЕГН]/65 от 15.08.2025 г. на длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“, като неоснователна. В жалбата се твърди, че обжалваният акт е незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния закон и несъответстващ с целта на закона. Излагат се аргументи, че неправилно с оспорения акт е прието, че с приложението на чл. 18, ал. 4 НПОС, законодателят е поставил още една възможност за преференциални условия за пенсиониране на лицата, полагали труд като държавни служители по ЗМВР и непридобили право на пенсия по чл. 69 КСО, да могат да се пенсионират по реда на чл. 69б, ал. 1 от КСО, но единствено при недостигащ осигурителен стаж. Тълкуването и прилагането на чл. 18, ал. 4 НПОС според жалбоподателя не следва да бъде стеснително и да ограничава приложението на чл. 69 и чл. 69б КСО, които са норми от по-висок ранг и с равнозначно правно действие, като на осн. чл. 5, ал. 1 от АПК следва да се приложат разпоредбите на КСО от по-висок ранг, предоставящи възможност за избор, какъвто в случая е направен от жалбоподателя, посочвайки в заявлението, че желае отпускане на пенсия за ОСВ на основание чл. 69б, ал. 1 от КСО. Счита за неправилен извода, че няма право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 69б, ал. 1 от КСО, напротив според жалбоподателя са налице всички условия за пенсиониране по реда на чл. 69б, ал. 1 от КСО. Моли съда, да отмени оспореното решение и преписката да бъде върната на административния орган със

задължителни указания по прилагане на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. П., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С.-град, се представлява от юрк. О., която оспорва жалбата като неоснователна, необоснована и недоказана. Моли съда да остави решението на административния орган в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Депозира писмени бележки, в които излага подробни съображения за неоснователност на жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство е започнало по Заявление вх. № 2113-21-4653 от 15.07.2025 г., с което М. П. П. е поискала да ѝ бъде отпусната лична пенсия за ОСВ по чл. 69б, ал. 1 от КСО, като към заявлението е приложила изискуемите удостоверителни документи, съгласно чл. 2 от НПОС.

По представените към заявлението документи длъжностното лице по пенсионното осигуряване е установило, че М. П. П. има осигурителен стаж за времето от 01.02.2000 г. до 01.02.2017 г. в структурите на МВР на длъжност държавен служител по ЗМВР, удостоверение с образец В № 529000-3324/02.07.2025 г.

С оглед на тези данни и данните за останалия положен стаж, пенсионният орган е зачел осигурителен стаж, както следва:

- 17 години, 02 месеца и 23 дни от първа категория, положен като държавен служител по ЗМВР към Национална служба „Полиция” МВР/в т.ч. 02 месеца и 23 дни за положен извънреден труд 464 часа/;
- 01 година, 07 месеца и 07 дни от втора категория труд;
- 13 години, 05 Месеца и 22 дни от трета категория труд/ в т.ч. 01 месеца и 27 дни за положен извънреден труд 320 часа.

При спазване правилата на чл. 104 от КСО, общият осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд е определен на 44 години, 02 месеца и 11 дни. Към датата на подаденото заявление - 15.07.2025 г. М. П. П. е навършила 51 години, 02 месеца и 07 дни, като сборът от осигурителния ѝ стаж и възрастта, е 95 години, 04 месеца и 18 дни (51 години, 02 месеца и 07 дни + 44 години, 02 месеца и 11 дни).

Длъжностното лице по ПО, като е извършило преценка на правото на лична пенсия за ОСВ на лицето по чл. 69, ал. 2 от КСО и чл. 69б, ал. 1 от КСО, във вр. с чл. 18, ал. 4 от НПОС, е констатирало, че заявителката не е навършила изискуемата възраст по чл. 69, ал. 2 от КСО. Длъжностното лице по ПО е приело още, че не е налице хипотезата на чл. 18, ал. 4 от НПОС за отпускане на исканата от П. лична пенсия за ОСВ по чл. 69б, ал. 1 от КСО.

С оспореното Разпореждане № [ЕГН]/65 от 15.08.2025 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване на М. П. П. е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 69б, във връзка с чл. 69, ал. 1 от КСО, тъй като не отговаря на условието за навършена за 2025г. възраст 54 г. и 04 месеца.

М. П. е обжалвала Разпореждането по административен ред в хипотезата на чл. 117 от КСО. Поискала е да ѝ бъде преразгледан направения отказ, като ѝ бъде отпусната пенсия на основание чл. 69б от КСО, тъй като длъжностно лице е направило неправилен извод, че след като не изпълнява предпоставките на чл. 69 от КСО няма право на пенсия по чл. 69б, ал. 1 КСО.

С процесното Решение № 2153-21-286/16.09.2025 г. на Директора на ТП на НОИ С. град е отхвърлена жалбата и срещу разпореждането, като неоснователна. В решението директорът на ТП

на НОИ-С. е приел, че оспорващата е лице, попадащо в персоналния обхват на чл. 69, ал. 2 от КСО, а не на чл. 69б, ал. 1 от КСО, то преценката на правото ѝ на пенсия следва да се извърши по условията на тази разпоредба, а не по чл. 69б, ал. 1 от КСО. След като жалбоподателката има изискуемия стаж в структурите на МВР, но няма навършена изискуемата възраст за 2025 г. - 54 години и 4 месеца, респективно разпоредбата на чл. 18, ал. 4 от НПОС е неприложима, като тя не придобива право на пенсия за ОСВ.

В съдебното производство е приета административната преписка.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в срок, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Проведено е надлежно оспорване по административен ред на оспореното разпореждане. Решение № 2153-21-286/16.09.2025 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Разпореждане № [ЕГН]/65 от 15.08.2025 г. на длъжностно лице по ПО същото е в писмена форма и съдържа правни и фактически основания, поради което е обосновано и мотивирано и не се констатира нарушение на административните правила, обосноваващи неговата незаконосъобразност.

Следва да се подчертае – между страните не е налице спор по фактите. Както в жалбата, така и в оспорения акт всъщност е посочено ясно, че към датата на подаване на заявлението си М. П. има осигурителен стаж от първа категория 17 години, 02 месеца и 23 дни, положен като държавен служител по ЗМВР към Национална служба „Полиция” МВР, 01 година, 07 месеца и 07 дни от втора категория труд и 13 години, 05 Месеца и 22 дни от трета категория труд. При спазване правилата на чл. 104 от КСО, общият осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд е определен на 44 години, 02 месеца и 11 дни. Към датата на подаденото заявление - 15.07.2025 г. М. П. е навършила 51 години, 02 месеца и 07 дни.

Материалната законосъобразност на акта е обусловена от преценката за това как се прилагат разпоредбите на чл. 69 и чл. 69б от КСО, какво е тяхното съотношение и дали Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) позволява смесено прилагане на материалноправните предпоставки от двата текста.

Разпоредбата на чл. 69 от КСО урежда право на пенсия за определени лица въз основа на общ осигурителен стаж (27 години, от които 2/3 действителен) и възраст, като не обвързва правото с категорията на труда. Според ал. 1 на цитираното правило военнослужещите придобиват право на пенсия при навършване на възраст 52 години и 10 месеца и при 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като военнослужещи по ЗОВСРБ, като резервисти на активна служба и/или като резервисти на срочна служба в доброволния резерв по Закона за резерва на въоръжените сили на Република България. Ал. 2 от своя страна регламентира хипотеза за ранно пенсиониране на включените в разпоредбата категория лица, които имат осигурителен стаж като военнослужещи по ЗОВСРБ.

За разлика от чл. 69, разпоредбата на чл. 69б, ал. 1 от КСО изисква като материална предпоставка лицето да е работило десет години при условията на първа категория труд. Според този текст право на пенсия придобиват лицата, които са работили десет години при условията на първа

категория труд, при следните условия: т. 1 (изм. - ДВ. бр. 99 от 2017г. в сила от 1.01.2018г.) навършили са възраст до 31 декември 2015г. 47 години и 8 месеца за жените и 52 години и 8 месеца за мъжете и имат сбор от осигурителен стаж и възраст 94 за жените и 100 за мъжете; т. 2: от 31 декември 2015г. възрастта по т. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година е по 2 месеца за мъжете и с по 4 месеца за жените до достигане на 55-годишна възраст. Въпреки че чл. 17, ал. 2 от НПОС и чл. 183, ал. 3 от ЗМВР предвиждат, че стажът по чл. 69 се зачита за първа категория труд, това зачитане има сила единствено за целите на признаване на правото на пенсия по чл. 69 – т.е., при наличие на изискваните възраст и общ стаж. Този акт на зачитане не означава, че действителните условия на труд са били от първа категория, тъй като категоризирането се урежда от други актове (чл. 104 КСО и Наредбата за категоризиране на труда при пенсиониране). Лицата по чл. 69 се ползват от по-благоприятни условия за пенсиониране спрямо общите поради спецификата на дейността им, дори ако стажът им е от различни категории. Ако стажът по чл. 69 действително съдържа 10 години при условията на първа категория труд, то автоматично и самостоятелно следва да се приложи чл. 69б КСО, който е по-благоприятен (изисква по-малко стаж и по-ниска възраст), което доказва, че стажът по чл. 69 не е априори първа категория. Логиката е, че лицата по чл. 69 имат специална уредба, която е по-благоприятна, ако нямат 10г. стаж от първа категория. Разпоредбата на чл. 18, ал. 4 от НПОС – че лицата, които не могат да се пенсионират по чл. 69, могат да се пенсионират по чл. 69б – не създава ново, още по-благоприятно право чрез смесено приложение, тъй като подзаконов акт (Наредбата) не може да въвежда материални предпоставки извън тези в закона (КСО). Следователно, чл. 18, ал. 4 от НПОС не противоречи на КСО, но и не създава допълнителни права. Зачитането на стажа по чл. 69 за първа категория е само за преценка на правото по чл. 69 и не е равнозначно на действителен труд при условията на първа категория, което е задължителна предпоставка за прилагането на чл. 69б.

С оглед изложеното, разпоредбите на чл. 69, ал. 1 и чл. 69б, ал. 1 от КСО съдържат различни материалноправни предпоставки, обуславящи упражняването на правото на пенсия за ОСВ. Това отнесено към безспорно установените данни за възрастта и продължителността на осигурителния стаж на жалбоподателката към датата на подаване на заявлението за отпускане на пенсия сочи, че М. П. попада в обхвата на чл. 69, ал. 2 от КСО, а не в този на чл. 69б, ал. 1 от КСО, касаещ лицата, полагали труд от първа категория. Формалното съответствие на изискванията на чл. 69б, ал. 1 от КСО не е основание за отпускане на пенсия, с оглед на обстоятелството, че водещ е характерът на действително заеманата от жалбоподателката длъжност и извършваната дейност, която не попада в обхвата на ПТКП (отм.) и НКТП.

След като е безспорно установено, че П. е била на служба в Национална служба „Полиция” МВР, но няма навършена изискуемата възраст по чл. 69, ал. 1 и ал. 2 от КСО за 2025 г. - 54 г. и 4 месеца, неприложима се явява и разпоредбата на чл. 18, ал. 4 НПОС, съгласно която лицата, които не са придобили право на пенсия по чл. 69 КСО поради недостигащ осигурителен стаж, могат да се пенсионират по реда на чл. 69б, ал. 1 и 2 КСО.

С оглед изложеното правилна е преценката на ответника, че жалбоподателката не попада в обхвата на чл. 69б, ал. 1 от КСО, а преценката на правото ѝ на пенсия следва да се извърши при условията на чл. 69, ал. 2 от Кодекса. В случая М. П. няма навършена изискуемата възраст за 2025 г. - 54 години и 04 месеца, респ. разпоредбата на чл. 18, ал. 4 от НПОС е неприложима. Същата няма и навършена възраст по чл. 68, ал. 1 – 2 от КСО – 62 години и 04 месеца за календарната 2025г., поради което административният орган законосъобразно е отказал отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на лицето и по този ред.

В този смисъл е актуалната практика на Върховния административен съд, както следва: Решение

№ 6/05.01.2026 г., по адм.д. №5154/2025г., VI о., Решение № 12410 от 03.12.2025 г. на ВАС по адм. д. № 4623/2025 г., VI о., Решение № 11912 от 25.11.2025 г. на ВАС по адм. д. № 9606/2025 г., VI о., Решение № 9289 от 07.10.2025 г. на ВАС по адм. д. № 2774/2025 г., VI о., Решение № 8339 от 01.08.2025 г. на ВАС по адм. д. № 1061/2025 г., VI о., Решение № 7201 от 26.06.2025 г. на ВАС по адм. д. № 3326/2025 г., VI о., и др.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение, такова се дължи в полза на НОИ. На основание чл. 143, ал. 3 и чл. 78, ал. 8 от ГПК, съдът го определя на 102, 26 евро /200,00 лева/, съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 36-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. П. П., с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 8, срещу Решение № 2153-21-286/16.09.2025 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отхвърлена жалба и с вх.№ 1012-21-1027/03.09.2025 г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/65 от 15.08.2025 г. на длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“.

ОСЪЖДА М. П. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 8, да заплати на Националния осигурителен институт разноски за настоящото дело в размер на 102, 26 евро/ сто и две евро и 26 цента/, равняващи се на 200 /двеста/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: